

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PIERRE LUGUET

Η ΤΥΦΛΗ

ΙΧΕ μεγαλώσει κι' είχε γίνει ωραία, ιδανικά ωραία, μέσα στα πάλευκα φορέματα, με τα όμοια την έντιμον, χωρίς ή ίδια να τό ξέρη αυτό.

Της έλεγαν βέβαια πως ήταν ωραία και πως ήταν πάντοτε ντυμένη στα λευκά, μα με την ευχαριστοσύνη που έννοιωθε, άνοιγοντας να της εκθειάζουν την όμορφιά της υπερδεινάναν μια φριχτή πίκρα, μια άπερίγραπτη οδύνη, γιατί δεν ήξερε καθόλου ούτε τί ήταν ή όμορφιά, ούτε τί ήταν τα χρώματα...

Δεν είχε άντικαταεί ποτέ της τό φως και τα μεγάλα της βαθεία μάτια, που άνταναν κλόσαν άπάνω τους τις μουσικές σκέψεις της ψυχής της και που φαινότανσαν τόσο ζωντανά, ήσαν, άλλοιμονο! σδυομένα, σδυομένα για πάντα...

Καταδικασμένη στη μελαγχολική άπομωνώσει των τυφλών, είχε περσίσει την παιδική της ηλικία χωρίς να νοιώθη καμιά από τις χαρές της και ή ζωή δεν ήταν ποτέ χαρούμενη γι' αυτήν. Είχε μεγαλώσει μέσα στο αιώσιο σκοτάδι με την άνατανική της άπραγματικοποίηση λαχτάρα ν' άναρκώσει κάποτε κι' αυτή τό φως, τό ήλιον και την οψη των πραγμάτων...

Η μόνη της χαρά μέσα στην άδιόκλητη και άδυσώστη θλίψη της, ήταν να έχη πάντα κοντά της μυρωμένα λουλούδια και να περνάει ώρες δλόκληρες καθισμένη μπρός στο πάνω της, όπου παιζόντας συνθέσεις δικής της έμπνεύσεως, στις οποίες έκλεινε δλόκληρον τόν πόνο της, προσπαθοίσε ν' άπολησιονοηθή...

Κι' όταν έγινε καπέλλα, ή οδύνη της μεγαλώσε άκόμα περισσότερο... Κανείς, μα κανείς άπ' τους νέους της μικρής εκείνης πόλεως δεν πληροίσε στο σπίτι της, όπου αυτή ζούσε μαζί με τη γερή μητέρα της. Δεν ήταν άνω τυφλή... Ήταν και φτωχή... Και ένα μέτρο εισόδημα, που είχε ή μητέρα της, μόλις τους έκετέρε να ζουν με κάποια άνεση. Ποιός θα τους έπληροίσε λοιπόν;...

Και όμως, ποιός ήσανουθε άφοσώσεως, τρυφερότητας κι' εύγνωμοσύνης, έκλεινε μέσα στην καρδιά της για κείνον που θα συγκαίετο μαζί της, για κείνον που θα την εδωπλαχνίζεταν, για κείνον που θα της έτεινε τό χέρι, φέρνοντάς στην πονεμένη ψυχή της την πρώτη χαρά!...

Της ήλιολοιόμενες ημέρες της άνοξεως, όταν φτερούγιζαν μπρός στο παραθύρο της τα χελιδόνια και όταν άνηγοίσαν πρόσχαρα μέσα στον ολιανό ή καμψάνες των γάμων που γίνοντουσαν καθημερινώς, εκείνη άνοιγε με πάθος, με την καρδιά φοικασιομένη έξαμα από τρελλές έλπίδες... Μά έπειτα δάκρυα την πλημμυρίζαν, βλεπόντας πόσο άχρηστη της ήταν ή ζωή...

Όλες ή πίκρες, όλες ή τραγικές αυταταίες, που βασανίζον τους τυφλούς, τό δυστυχισμένα αυτά πλάσματα, που χωρίς να έχουν κάνει τίποτε, ή σκληρή θέλησις της μοίρας τα έχει έξορσίσει από δόκλιηρον τόν κόσμο, περνούσαν από την ψυχή της. Πολλές φορές άκόμη ή δυστυχισμένη νέα άνακτοίσε με την τυχή της και την καταρίοταν για την τραγική καταδίχη, που της είχε έπιβάλει...

Και έτσι περνούσαν τα ώραία, τό δλιάνθηστα νειάτα της...

II

Μά όσο έννοιωθε τη νεότητά της να φεύγη σιγά-σιγά, τόσο περισσότερο ή τυφλή ζούσε με τόν έαυτό της, βυθισμένη στις όνειροπολήσεις της.

Είχε μεταβλήθη πια σ' ένα λευκό άγαλμα, που τό έβλεπαν οι διαβάτες μέσ' άπ' τα παράθυρα του μικρού άπομωνωμένου σπιτιού της, κι' έμοιαζε περισσότερο με άπτασία, παρά με γυναίκα...

Είχε γίνει πια ένα σιωπηλό πλάσμα, άποτρωθιγμένο άπ' όλα, που έδουσε μέσα με την ημέρα, χωρίς κανένα παράλογο για τη δυστυχισμένη ζωή του, που την είχε περάσει μέσα στην οδύνη και την άδιαφορία των άλλων.

Η ημέρες, ώστόσο, περνούσαν, άργα κι' μονότονα, μακρές όποις ή νύχτες, μέσα σ' ένα περιβάλλον θανάσιμης πλήξεως, που τίποτε δεν έρχόταν να την ταρξή, ούτε μια ένδωλοσις της έξωτερικής ζωής, ούτε μια μικρή, μα φτωχούλα χαρά, ούτε μια έλπίδα.

Τυλιγμένη πάντοτε μέσα στα λευκά της φορέματα και τις λευκές της δαντέλλες, ή δυστυχισμένη τυφλή, που ήταν πό λευκή άπ' αυτές, νοιώθοντας διαρκώς πόσο χαμηνή ήταν ή ύπαρξή της, περιέμενε γλυκά, έπιμονητικά, χωρίς κανένα παράτονο, τό θάνατο νύοθ ή νύ λιτωρόση...

Ένα άπόγευμα, ενώ κάτω άπ' τό βάρος της μεγάλης ζήτησις όλα είχαν άπονορωθεί μέσ' στην μικρή πολιτεία, ή δυστυχισμένη τυφλή είχε πλαγιάσει στο κρεβάτι της...

Και όταν σε λίγο άποκοιμήθηκε, είδε ένα όνειρο, που ήταν ή συνέχεια του όνειρου του ζυτινου της, που ήταν γλυκό και γοητευτικό, γιατί της φαινόταν σαν πραγματικότητα...

Ω! πόσο θείο ήταν τόνειρό της...

Ω! πόσο γλυκιά της φαινόταν στον ύπνο της ή νεότη της, κι' ή όμορφιά της...

Ναι, έβλεπε τώρα την όμορφιά της, καταλάβαινε τί ήταν ή όμορφιά...

Έβλεπε άκόμα πως την άγαλούσαν, πως όλοι την περιτοίχιζαν με στεργή και με άφοσίση και ότι είχε βρει τό φως της...

Μπρός στα πλημμυρισμένα από τόν ήλιο μάτια της παρουσιαζόταν τώρα όλος ό κόσμος, αυτός ό κόσμος που δεν τόν είχε ηρωσίσει ή δυστυχισμένη ποτέ...

Και σε μία στιγμή, κατάχλιση, φέρνοντάς από την άγονία της, άνασπράθηκε στο κρεβάτι της, με τα μάτια διασταλμένα. Έπειτα, άναίοντας τα χέρια της, σαν να ήθελε ν' άγκαλιάσει κάποιον, κατέβηκε κάτω...

Γλυκά και τρυφερά έβλεπε τώρα, πλημμυρισμένα κι' ένα μουσικό και συνταρακτικό όραμα άνάπης, άγάτης άγνης κι' όραναίσις, δύο χελίη δροσερά και νέα, να πλησιάζουν για να ένδοθουν μαζί με τό δικά της, σάν να ήθελε ν' άγκαλιάσει κάποιον μεγάλου έρωτος...

Και τόνειρο συνεχίστηκε και τα χελίη του άγνωστου και περιτρωθές έρωστου, που τόσον καιρό τόν είχε περιέμενε, ένδοθηκαν με τό δικά της, τρελλά, παράφορα, παθητικά...

Και έπειτα άπομακρινόθησαν πάλι...

Μά ή τυφλή δεν μπορούσε άκόμα να ήσυχάσει... Ένοιωθε τη σκέψη της να χάνεται, την καρδιά της να λιώνει, τό στήθος της ν' άνετακοιβαίνον... Έσι πολλή ώρα έμεινε έτσι, διατελλόντας από τη βαθεία έπίδραση του όνειρου της...

Έπειτα ξανασφωρίστηκε στο κρεβάτι της, χωρίς να ήη λέξη, χωρίς τό μυαλό της να μοσφι άκόμα να έξερσίση ποί ήταν τό όνειρο και ποιά ή ζωή...

Τι έχεις λοιπόν; τή ρώτησε γλυκά ή μητέρα της.

Α! ήσουν εδώ! φώναξε ή τυφλή άνατηδόντας.

Ναι...

Ήσουν μόνη σου; ρώτησε ή τυφλή με άγονία.

Ναι, άπάντησε ή μητέρα της περιλήπη. Τι θέλεις λοιπόν;...

Ω! Θεέ μου!... φώναξε εκείνη με άπογνοσι.

Έπειτα σιώπησε. Μά βαρεία δάκρυα κυλούσαν από τα μεγάλα μάτια της, ενώ στο βάθος της καρδιάς της χελίες άπελπίσεσις την ζέσκιζαν.

Ω!... Είπε σκληρό!... Πολλό σκληρό! φώναξε στο τέλος...

Από εκείνη την ημέρα έγινε πό άμίληση και βυθίστηκε περισσότερο στον έαυτό της...

Αδινάτιζε δλοένα και παραιδόνταν στην πό βαθείες όνειροπολήσεις, κατά τη διάρκεια των οποίων τό ώραίο της πρόσωπο φωτιζόταν κάποτε από ένα παραδεισιακό χαμόγελο, γοητευτικό και σύντομο...

Στις στιγμές αυτές περνούσε μέσ' από τό μυαλό της δυστυχισμένης ή άνάμνησις της μοναδικής έντύχιας της ζωής της, ή άνάμνησις του γλυκού όνειρου που είχε δι...

Έπειτα έδουσε μία μέρα, σκυτωμένη από τις παραισθήσεις της. Σβίνοντας χαμογελούσε κι' άνοιγε τα χέρια της προς κάποιον πλάσμα, που άλλου κόσμου, χωρίς ήλο... Συγχρόνως μυσόνανε τα χελίη της με χέρι, σαν να ήθελε να φιλήση τό πλάσμα εκείνο...

Και έτσι πέθανε, λαχταρόντας έν μονάχα φίλημα...